

[Gammelgaard]

Med fremlæggelsen af beretningen om lovmodelrådets virksomhed for oktober 1978 til marts 1980 er der klar dokumentation for, at det faktisk ikke kan betale sig at arbejde. For en lønmodtagerfamilie med en samlet husstandsindkomst på indtil 160.000 kr. vil levedoden kun forringes med 3 pct., hvis én af parterne er ledige, viser beregningerne.

Her har man oven i købet ikke medtaget den besparelse, man opnår ved ikke at skulle bekoste transport mellem hjem og arbejdssted, og man har endog ikke taget de samlede virkninger af socialindkomsten i betragtning.

Det fremgår også, at af den lønstigning, der opnås ved de igangværende forhandlinger på arbejdsmarkedet, bliver under 1/3 tilbage til lønmodtagerfamilierne selv.

Konklusionen er med andre ord, at det for en stor del af de danske familier gælder, at en ekstra arbejdsindsats og stigende nominel indkomst resulterer i enten meget små procentvise realindkomststigninger eller direkte indkomstilbagegange. Det er meget interessante oplysninger, der her kommer frem for folketinget.

Denne lovmodel, som økonomiministeren har foranlediget igangsat, kan anvendes til konsekvensberegninger inden for alle politiske sagsområder, men ifølge udtalelser fra lovmodelrådets formand – jeg hentyder til Berlingske Tidende den 7. januar 1981 – skal brugerne kun være, som han siger, myndighederne selv, dvs. ministerierne, de kommunale organisationer samt Københavns og Frederiksberg kommuner.

Med den afgørende betydning, lovmodelarbejdet må formodes at få for konsekvensanalyserne i forbindelse med folketingets arbejde, er det helt afgørende efter min opfattelse, at såvel folketingsudvalg og partigrupper som enkelte folketingsmedlemmer kan få adgang til at stille de spørgsmål til lovmodelanlægget, som de pågældende finder relevante.

#### **Økonomiministeren (Ivar Nørgaard):**

Jeg er selvfølgelig glad for, at hr. Gammelgaard finder, at det er meget interessante oplysninger, der er fremkommet, medens jeg ikke kan være enig i hr. Gammelgaards konklusion, at der her er en klar dokumentation for, at det ikke kan betale sig at arbejde.

Den lovmodel, som er beskrevet i lovmodelrådets beretning, vil gøre det muligt at forbedre de informationer, som ligger til grund for lovgivningsarbejdet, men det er noget, der vil ske gradvis, efterhånden som man indvinder erfaringer og lovmodellen udvikles videre. Det er ikke nok, at man har fået en god beregningsteknik; det er også nødvendigt at have et godt statistisk grundlag for sine beregninger.

Som hr. Gammelgaard også nævner det, har man allerede ret gode oplysninger til brug for personskatteberegninger. På andre områder er man ikke så langt fremme, som man kunne ønske, fordi det er en stor opgave at fremskaffe og bearbejde et omfattende statistisk materiale.

Imidlertid forventer jeg, at man i rimeligt tempo vil kunne udvide lovmodellens datagrundlag.

De erfaringer, der vindes gennem det videre lovmodelarbejde, vil også være nyttige, når man skal overveje, om konsekvensberegninger skal indgå i lovgivningsarbejdet på en anden måde end i dag. I dag er det jo sådan, at det sker i bemærkninger til lovforslagene eller ved ministrenes svar på spørgsmål her i folketingsalen eller i udvalg. Men det må givetvis kræve indgående overvejelser, for det er jo ikke alene et rent teknisk spørgsmål om at skabe en direkte terminaladgang for folketinget til lovmodellen. En fornuftig direkte benyttelse af lovmodellen forudsætter, at brugeren råder over personale med særlig indsigt i modellens anvendelse. Jeg tænker ikke alene på kendskab til databehandling, men også på erfaring med hensyn til at formulere spørgsmål og problemstillinger under hensyn til de muligheder, det statistiske grundlag giver for fornuftige svar.

Folketingets direkte anvendelse af lovmodellen kan derfor give anledning til øgede ressourcekrav og få udgiftsmæssige konsekvenser for folketingets budget eller andre steder i statshusholdningen. Det er også muligt, at lovmodelanvendelse vil få betydning for den interne arbejdsgang i tinget. Derfor er det nok lidt for tidligt at danne sig faste forestillinger om, hvad der ville være mest praktisk for folketingets anvendelse af lovmodellen. Men jeg er i mellemtiden indstillet på at lade informationer fra lovmodellen gå til folketinget, i det omfang ressourcer og